

В памет на моя непрежалим татко Васко,
най-добрият човек на света!

С настоящата книга искам да разкажа на всички за моята детска страст, наречена „холангски футбол“, която завлагя ума и сърцето ми в галечната 1974 година. Тогава бях тотално хипнотизиран от Йохан Неекенс и всички останали великани в оранжеви фланелки, играли възхитително на световното първенство и останали без заслужената златна купа. От този момент досега за мен има само два футболни отбора, холангският национален и „Аякс“.

Искам да изразя специални благодарности към много хора. Към покойния ми татко, мама и сестра ми Дафи, които непрекъснато отегчавах с рецитациите си: „Холангия, световен вицешампион, от ляво надясно, първи ред, клекнали...“! Семейната подкрепа и разбиране към моето увлечение ми помогнаха да мусе отдам напълно. Към Васето, моят племенник, който чинно и безгрешно повтаряше имената на играчите от фамозната шампионска единадесеторка през 1988 г. А беше само на четири! Към моята съпруга Рени, която безропотно спеше в брачното ни легло под гигантските плакати на Гулит и ван Бастен и приема философски безкрайните пререждания на картичките в колекцията ми. Уважението към моята мания и готовността ѝ винаги да я споделям с нея имат огромно значение за мен. Книгата нямаше да бъде това, което се получи, без нейната безрезервна подкрепа при написването ѝ. Към гъщерите ми Лори и Поли, които стоически приемат факта, че баща им пазарува сувенири онлайн и облича екипи на играчи на тяхната възраст. Великодушното отношение на моите три гами към оранжевата страст ме изпълват с благодарност и умиление! Към най-добрите ми приятели Фиш, Мишето и Роската за това, че винаги бяха наблизо в моментите на възторг или разочарование. Към другите ми приятели с „оранжеви мозъци“ Софи и Петко за споделянето на почитта към тези два велики отбора. Участието на Петко в създаването на книгата е значимо, направено безкористно и с огромно майсторство. Предпечатната подготовка и страхотната корица категорично го определят като един от най-добрите в графичния дизайн у нас. Към любимата на мен и семейството

ми Влади, един от символите за обективна журналистика, за многократното отразяване на страстта ми в медиите. Към колежката ми Кети за компетентната редакция на текста и ценните препоръки. Към най-добрия ми приятел в чужбина Оскар, имал щастието лично да присъства на десетки мачове на нашия „Аякс“ и който също като мен по детски е отгаден на страстта към тази институция.

Клубна трофейна ера, тотален футбол и първата изпусната световна титла

Трудно е да се обхване всичко, случило се във футболната история на една страна. Особено ако тя е сред най-великите представители на този спорт в света. А че Холандия е именно такава, едва ли някой истински почитател на играта се съмнява. Без да претендирам за пълна изчерпателност, ще се опитам да проследя пътя на чаровната северна страна до голямото признание, ще припомня позабравени събития и имена, донесли световна слава и всеобщо уважение.

Холандия може да се похвали с факта, че е една от осемте страни-учредителки на ФИФА през 1904 г. и бързо показва претенции в най-популярния спорт. Още през следващата пролет страната създава своя национален отбор, който печели първата среща в историята си срещу Белгия с 4:1 след четири гола на Еди ге Нефе. Този тим на оранжевите става трикратен пореден бронзов медалист от Олимпийските игри, които в началото на двадесети век са единственото място за изява на голям международен форум. Това се случва на олимпийските турнири в Лондон през 1908 г., Стокхолм през 1912 г. и Антверпен през 1920 г., а в Париж през 1924 г. завършва на четвърто място. Тези постижения са гостатъчно впечатляващи за времето си предвид факта, че на олимпиада гържавите са били представлявани от националните си отбори. Следва неубедителното участие на две поредни световни първенства, където тимът отпада след първата среща. На шампионата в Италия през 1934 г. „далетата“ отстъпват на Швейцария с 2:3, като Кук Смит става първият холандски голмайстор от шампионатите на света. С втория